

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: el do del Concili Vaticà II (II)

«**E**l Concili Vaticà II fou un gran i triple acte d'amor», digué Pau VI en inaugurar el 4t període conciliar (1965). Així resumia aquell magne esdeveniment eclesial que va durar des de 1962 fins a 1965, però que es venia preparant des de gener de 1959, quan fou anunciat per Joan XXIII a Sant Pau extramurs, amb sorpresa de tothom. Amor a Déu, a qui l'Església al llarg dels segles vol continuar fidel, amor a l'Església i amor a la humanitat i al món on fa camí i al qual vol servir, especialment als pobres. «Només des d'una perspectiva de fe, l'esdeveniment conciliar s'obre als nostres ulls com un do, la riquesa del qual resta encara amagada i que cal saber captar», afirmava Joan Pau II.

El Concili ha configurat els catòlics d'ara, els grans i els joves. Uns van haver de fer un fort canvi en molts esquemes de la seva cultura catòlica, amb nous models d'interpretació i de comportament, ja que en continuïtat amb la tradició eclesial, va significar una reforma esperada i necessària, un alè nou de vida i d'acció de l'Esperit Sant en tots els estaments eclesials. El Concili va portar una gran reforma eclesial, preparada certament desenes d'anys abans amb els grans moviments litúrgic, ecumènic, bíblic i patristic, i amb la doctrina moral i social dels Papes portades a terme pels laics enmig de la societat, especialment els moviments espirituals i d'acció catòlica compromesa enmig del món. És tot el que va acabar anomenant-se «l'aggiornamento» (l'actualització) de l'Església, que va crear il·lusió i empena missionera, per més que com tot Concili té una llarga durada la seva aplicació, i no està exempt de vaivens o fins de posicions errònies, al moment de voler-lo aplicar.

va configurar els joves de llavors i els d'ara, que ja hem viscut tots en una Església postconciliar. Per més que hagin passat 50 anys de la seva celebració, el Concili, tot concili, és un esdeveniment «viu» que ens ajuda a viure avui la fe i la conforma de moltes maneres, ja quasi sense adonar-nos-en.

En aquest Any de la Fe ens cal renovar l'amor al do que va significar el Concili, coneixent-lo millor i actualitzant la renovació que va impulsar, aquell apassionament positiu i esperançat per l'acció de l'Esperit Sant, que continua inspirant els camins de l'Església, dels seus pastors i els seus fidels, i que ens guia pels camins de la santedat i de l'amor envers tothom, com ho féu amb el Concili Vaticà II. Hem de voler ser de nou una Església en diàleg, i «fer-nos diàleg» per a tots, com deia Pau VI. La seva Encíclica «*Ecclesiam suam*» és la que ajuda a interpretar bé el Concili Vaticà II i tot el pontificat d'aquell gran i venerable Papa. A Catalunya fou el Concili Provincial Tarraconense (1995) el que ens va ajudar amb les seves resolucions a comprovar com en aquells darrers 30 anys s'havia dut a terme la «recepció» del Vaticà II.

La lletra del Vaticà II són els seus documents magisterials: 4 Constitucions, dues de dogmàtiques sobre l'Església i la Divina Revelació, i les altres dues també normatives i renovadores, Litúrgia i Església en el món; 3 Declaracions, la més famosa i discutida sobre la Llibertat religiosa; i 9 Decrets conciliaris, els més destacats sobre els bisbes, els preveres, la formació sacerdotal, l'apostolat dels laics, les missions i l'ecumenisme. I la música per a interpretar-la bé són les encíclics de Joan XXIII i de Pau VI, les seves al·locucions, i moltes intervencions de Pares conciliaris que dins i fora de l'aula ajuden a «sentir» amb l'Església, tal com ella es defineix i es presenta davant el món.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Jesucrist és l'Evangelí de Déu per a l'home

► Aquest diumenge del Domund, el Sant Pare canonitza set cristians que van lliurar la seva vida al servei de l'Evangelí, entre els quals hi ha una religiosa nascuda a Vic, Carme Sallés i Barengueras (1848-1911), fundadora de les Religioses Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament. Alhora, continuen a Roma els treballs del Sínode Episcopal sobre la nova evangelització. Com diu el primer capítol del «Document de treball» del Sínode, Jesucrist és l'Evangelí de Déu per a l'home, i Jesús mateix ha estat el primer i el més gran evangelitzador. El Sínode entra en la seva darrera setmana i hem de demanar al Senyor que ajudi els pares sinodals a trobar els camins per tal que l'Església d'avui sigui cada vegada més evangelitzada i més evangelitzadora.

GLOSSA

Viure és aprendre a estimar

Església romànica, diumenge al migdia. Fa una estona ha acabat la missa parroquial. Un grup de joves prepara els instruments musicals per a una altra celebració. Són dues de les filles del matrimoni que celebra el seu vinticinquè aniversari, un cosí i dos amics. Arriben els convidats. Diu el pare en les paraules d'acolliment que fa als assistents: «Hem començat la celebració amb la mateixa cançó que el dia del casament. Veureu, també, que hem mantingut la majoria de les altres cançons i les mateixes lectures. No per fer veure que no ha passat el temps. I tant que ha passat! Ens ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí. Hi tornem, però, acompanyats pels nostres fills, familiars i amics. Els qui tant ens heu ajudat tots aquests anys a fer camí. No és una reedició del casament ni volem marcar un temps de pròrroga; volem donar gràcies a Déu perquè ens segueix concedint la força necessària per continuar endavant, fent d'amor la vida que ens ha donat...» La mare hi afegeix: «Quan ens costa mirar endavant, mireu els nostres fills i això ens dona força per respondre a qualsevol rept. Hem intentat donar-los un bon testimoni, sense grans discursos, d'allò que és el més important, d'allò que hauria d'estar més amunt o més avall en l'escala dels valors, d'allò que vol dir estimar Déu, seguir Jesús, deixar-se portar per la força de l'Esperit. Ells són com són, tan diferents i tan iguals alhora. Són bones persones, fan el seu camí de fe personalment i a la comunitat, estimen els seus amics, la seva terra i la seva gent, han après a servir els més necessitats des del voluntariat... Gràcies, Senyor!»

Les lectures aproprenen l'assemblea a la Paraula: «El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai» (1Co 13,4-8). Un text conegut del que s'ha dit que és un himne a l'amor, un manual imprescindible per aprendre i saber estimar, una bella traducció pràctica de l'essencial del missatge de Jesús, l'amor. En aquell marc, en aquell entorn, no va sonar a conegut i sabut, sinó com una reflexió i una invitació sempre nova. Invitació a estimar els altres, per amor a Déu. Invitació que té lloc en la celebració d'un sagrament que és, com deia el pare, més que una reedició. És fer vius de nou els sentiments d'aquell dia, afegint-hi l'ofrena d'amor d'uns fills educats en la fe dels pares, uns fills que ja recorren el seu propi camí d'amor en el servei als altres, construint el Regne.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

Un any per tornar a recórrer la història de la nostra fe

ANY DE LA FE 2012 2013

«Al llarg d'aquest Any, serà decisiu tornar a recórrer la història de la nostra fe, que contempla el misteri insondable de l'encreuament de la santedat i el pecat. Mentre la primera posa en relleu la gran contribució que els homes i les dones han ofert per al creixement i desenvolupament de les comunitats a través del testimoni de la seva vida, el segon ha de suscitar en cadascú un sincer i constant acte de conversió, a fi d'experimentar la misericòrdia del Pare que surt al trobament de tots.»

(Benet XVI, *La porta de la fe*, n. 13)

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▀ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disegni del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▀ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Prendimiento (Jesús detingut a Getsemani). Pintura de Goya (detall), Catedral de Toledo

▀ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▀ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedíssiu un favor que us demanarem». Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure, l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra». Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu». Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem». Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat». Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, en totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▀ Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años. Lo que el Señor quiere prosperará por su mano.

Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

▀ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▀ Lectura de la carta a los Hebreos (He 4,14-16)

Hermanos: Mantengamos la confesión de la fe, ya que tenemos un sumo sacerdote grande, que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo exactamente como nosotros, menos en el pecado. Por eso, acerquémonos con seguridad al trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia que nos auxilie oportunamente.

▀ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeu, Santiago y Juan, y le dijeron:

«Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir.» Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?» Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda.» Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿sois capaces de beber el cáliz que yo he de beber, o de bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?» Contestaron: «Lo somos.»

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y os bautizaréis con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlos; está ya reservado.»

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús, reuniéndolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. Vosotros, nada de eso: el que quiera ser grande, sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido para que le sirvan, sino para servir y dar su vida en rescate por todos.»

COMENTARI

Valor fonamental del Regne

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21 ■ **dimarts** (□ Urgell): Ef 2,12-22 / Sl 84 / Lc 12,35-38 □ **dimecres**: Ef 3,2-12 / Sl: Is 12,2-6 / Lc 12,39-48 ■ **dijous**: Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53 ■ **divendres**: Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59 ■ **dissabte**: Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9 ■ **diumenge** vinent, XXX de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Jr 31,7-9 / Sl 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52.

Hem anat veient en diferents episodis que la segona part de Marc (8,31-13,37) és una instrucció continuada als deixebles. Aquest esquema està centrat sobretot en les anomenades tres predicacions de la passió que Jesús fa en la primera part de la secció (8,31; 9,30-31; 10,32-34). Ara bé, aquestes tres fites de Marc estan marcades per la incomprensió dels deixebles, que no accepten o no acaben de comprendre el sentit dels anuncis de Jesús (8,32-33; 9,32; 10,35-37). I en tots tres casos, aquesta incomprensió dona peu a una ulterior instrucció de Jesús, no solament sobre la seva passió sinó també sobre el paper d'aquests anuncis en la vida dels deixebles que segueixen Jesús sense aca-

bar de copsar el sentit del seu seguiment.

El text d'avui se situa precisament a continuació de la tercera predicció de la passió per part de Jesús (Mc 10,32-34). Notem que aquesta situació del fragment encara fa més escandalosa la petició dels fills de Zebedeu. En efecte, Jaume i Joan no solament no han copsat l'ensenyament de Jesús sobre la passió, la mort i la resurrecció, sinó que continuen amb l'esquema d'un messianisme ingenu i fins i tot groller. I, per acabar d'arreglar-ho, demanen un tracte de favor en el regne messiànic.

Tot això contribueix a valorar la resposta de Jesús, que, aquest cop, els parla obertament del capgirament de valors del Regne respecte dels va-

lors imperants. Val la pena llegir a poc a poc la instrucció de Jesús, que comença amb una valoració —no exempta d'ironia— del que pensen els governants de les nacions. Els humans investits de poder abusen de la seva posició i sovint actuen en contra dels seus súbdits. Jesús subratlla que els qui vulguin ser primers han de ser servidors de tothom (tothom només ho diu Marc, cf. també 9,35). La clau d'aquest capteniment és Jesús, en tant que servent de Jahvè, que ha vingut no a ser servit sinó a servir, «perquè tots tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). Això és el que vol dir «donar la vida com a preu de rescat per tots els homes» (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

43. Jesús i els grecs

L'evangelista Joan narra que entre els pelegrins (a Jerusalem, per la festa de la Pasqua) també hi havia grecs, «els quals havien pujat per adorar en la festa» (Jn 12,20). Aquests grecs s'acostaren a «Felip de Betsaida de Galilea» amb el prec: «Senyor, volem veure Jesús» (12,21). En l'home de nom grec de la Galilea mig pagana hi veuen evidentment un mitjancer que els pugui obrir l'accés a Jesús.

L'evangeli ens narra a continuació que Felip en parla amb Andreu i que tots dos transmeten el prec a Jesús. Com és freqüent en l'evangeli de Joan, Jesús hi respon misteriosament i, de moment, d'una manera enigmàtica: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'Home és glorificat. En veritat us dic: si el gra de blat no cau a terra i mor, resta tot sol; però si mor, porta fruit abundós» (12,23s).

A la petició d'una trobada, Jesús hi contesta amb una profecia de la passió, en què interpreta la seva mort imminent com a *glorificació*, una glorificació que es manifesta en la gran fecunditat. Què significa això?

No és rellevant una trobada fugissera i externa entre Jesús i els grecs. Hi haurà una altra trobada que anirà molt més a fons. Sí, els grecs el *veuran*: vindrà a ells a través de la creu. Vindrà com un gra de blat mort i fructificarà entre ells. Veuran la seva *glòria*: en el Jesús crucificat trobaran el Déu veritable a la recerca del qual anaven en els seus mites i en la seva filosofia.

La universalitat de la qual parla la paraula d'Isaïes (56,7) se situa a la llum de la creu: des de la creu l'únic Déu es fa cognoscible als pobles; en el Fill coneixeran el Pare i així l'únic Déu que es va revelar en l'esbarzer ardent.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(Jesús de Natzaret, 2a part, Ed. Claret)

Canonización de la catalana Carme Sallés

Carme Sallés

En este domingo del DOMUND, el Papa preside la canonización de siete cristianos que dieron su vida por anunciar el Evangelio.

—Carme Sallés i Barengueras (Vic 1848 - Madrid 1911), religiosa y fundadora. Forma parte de la galería de vicenses ilustres. Gran defensora de la promoción social de la mujer. En 1892, en Burgos, fundó la Congregación de Religiosas Concepcionistas de la Enseñanza (más información: www.barcelona.concepcionistas.es).

—Maria Anna Cope, conocida como la madre Mariana de Molokai, nacida en Alemania en 1838 y emigrada a EE.UU., donde ingresó en las Hermanas de la Tercera Orden de San Francisco. Tras la muerte de san Damián de Molokai, estuvo al servicio de los leprosos durante 30 años en Molokai (Islas Hawái).

—Caterina Tekakwitha, la primera santa *piel roja*. Nació en 1656 en EE.UU. Perseguida por su fe, huyó a la Misión de San Francisco, en Canadá, donde fue catequista y trabajó al servicio de ancianos y enfermos. Murió en 1680.

—Jacques Berthieu, jesuita y mártir, nacido en Francia en 1838. Su actividad apostólica se centró en la isla de Madagascar, donde llegó a los 37 años y fue misionero hasta su muerte en 1896.

—Pedro Calungsod, filipino de nacimiento, frecuentó desde pequeño las misiones jesuitas, en las que fue catequista. Acompañó a los misioneros a las Islas Marianas. Fue asesinado a flechazos.

—Giovanni Battista Piamarta, nacido en Brescia (Italia) en 1841. Sacerdote diocesano, trabajó en favor de la educación de los niños huérfanos o de familias pobres. Fundó las congregaciones de la Santa Familia de Nazaret y las Humildes Servidoras del Señor.

—Anna Schäffer nació en Alemania en 1882. Quería ser misionera, pero sufrió un accidente de trabajo y quedó postrada en cama a los 21 años para el resto de su vida. Vivió la misión desde su situación de enferma.

Mn. Jordi Piquer

SANTORAL

21. ✠ Diumenge XXIX de durant l'any. Mare de Déu de la Bonanova; santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. Dilluns. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Ossa; beat Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. Dimarts. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. Dimecres. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de

Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. Dijous. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. Divendres. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; St. Rústic, bisbe de Narbona; St. Viril, abat de Leyre (Navarra); St. Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dissabte. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

ENTREVISTA

ELSÀ ANTÓN

Set espiritual

A l'Elsa Antón, que és llicenciada en ciències econòmiques i empresarials, se li va «desvetllar una set espiritual» que la va portar a una «incansable recerca», durant la qual va aprofundir «per diversos camins durant molts anys, però sense trobar cap opció de qualitat». Gràcies a la recomanació d'un sacerdot amic de la família va descobrir la possibilitat d'estudiar ciències religioses a l'ISCREB, i recentment ja ha acabat la diplomatura. L'Elsa és mare de família i col·labora amb el Grup de Treball Estable de les Religions (GTER).

Com ha evolucionat la seva fe, arran de l'entrada a l'ISCREB?

Ara compto amb uns fonaments teòrics molt clars que m'ajuden a donar raó d'aspectes del cristianisme que no entenia o que, simplement, ignorava. En l'aspecte concret de la fe m'ha ajudat molt l'aprenentatge d'assignatures com Sapiencials, Pentateuc, Judaisme, Sinòptics i, sobretot, Hermenèutica i Exegesi bíblica. Gràcies a aquest aprenentatge he trobat respostes que em donen un nord clar i em fan veure la validesa de l'opció d'intentar viure en coherència amb la fe cristiana.

Ara està cursant el màster en diàleg interreligiós...

Sí. El diàleg interreligiós m'està ajudant a aprofundir en el coneixement de les grans religions: cristianisme, judaisme, islam, hinduisme i budisme. Amb la globalització del món actual és necessari passar d'una tolerància a una comprensió genuïna entre les diferents religions. Sí volem viure amb harmonia i pau, això no és una opció sinó una necessitat. De fet, la majoria de vegades les causes de l'odi i del ressentiment són el desconeixement i la ignorància mútues. Les diferents religions necessiten membres valents i lúcids que sàpiguen escrutar sàviament els signes dels temps i actuar en conseqüència.

Caldria fer un reciclatge teològic periòdicament?

La religió hauria de ser dinàmica, evolucionar paral·lelament a la societat. L'immobilisme desemboca en capteniments fora de la realitat del context social actual. Per poder avançar, els creients ens hem de reciclar, hem d'estudiar, evolucionar, prendre contacte amb noves tendències i propostes, tenir veu pròpia i estar informats per poder opinar. La *Gaudium et Spes* és clara quan parla d'escrutar els signes dels temps en les preguntes que planteja el món actual.

Òscar Bardaji i Martí

EVANGELIZAR

Testimonio de obras... y palabras

El prejuicio de una supuesta primera evangelización a base sólo del testimonio sin palabras debe ser revisado, a mi modo de ver, a la luz de tres datos: antropológico, cultural y cristiano.

• Dato antropológico: en la transmisión de toda idea, mensaje, filosofía..., siempre se han aunado acción y palabra. ¿Cómo puede el cristianismo —religión de encarnación, y por tanto de gran componente antropológico— en su fase de primera difusión pretender limitarse a la sola acción prescindiendo de la palabra?

• Dato sociocultural: en la actualidad, debido a la multirreligiosidad, hay muchas más ofertas para saciar la posible sed de trascendencia. Ante esta gran variedad de ofertas, el cristianismo debe tener su propio discurso de primer contacto relativo al Dios de Jesucristo sobre el soporte del testimonio de amor y de fraternidad solidaria. El cristianismo ha de aprender a vivir y a *decirse* en un ambiente multirreligioso, sin complejos ni de superioridad ni de inferioridad.

• Dato cristiano: el cristianismo es la religión que cree en la autocomunicación de Dios a la humanidad a través de hechos y palabras (cf. DV 2): «Al principio ya existía la Palabra» (Jn 1,1). Pertenece a la dinámica genuina del cristianismo, su realización y su comunicación a través de la fuerza de la palabra íntimamente unida a la acción. La palabra tiene fuerza cuando va acompañada de las obras.

Xavier Morlans

(El primer anuncio. El eslabón perdido. Ed. PPC, Madrid 2009)

Confirmacions a Sant Feliu de Sort

L'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació el 30 de setembre a 28 joves de la Parròquia de Sant Feliu de Sort i altres pobles del Pallars Sobirà. A l'arribada al poble, fou rebut per l'Il·lm. Sr. Alcalde, Llätzer Sibís, i el nou Rector de la Parròquia, Mn. Pau Bellido. Va celebrar l'Eucaristia dominical concelebrada pel Rector, el diaca Mn. Josep Montoya, Mn. Enric Prat i el Secretari Mn. David Codina. A l'homilia, l'Arquebisbe destacà la decisió de vida que significa cloure i culminar la iniciació de la seva fe cristiana, després del baptisme i la comunió eucarística. Demanà als confirmands constància, fervor en la fe, i generositat per donar testimoni valent de la seva amistat amb Jesucrist.

Confirmacions a Bellcaire d'Urgell

L'Arquebisbe també va administrar el sagrament de la Confirmació a la Parròquia de la M. de Déu Assumpta de Bellcaire d'Urgell, a 26 joves de Bellcaire, un de Bellmunt i un de Bol-dú. A la seva arribada va ser rebut pel Rector Mn. Ivan Ayala i per l'Alcalde de la vila Il·lm. Sr. Xavier Bergé i Mediavilla. A l'homilia, Mons. Vives remarquè el sentit del sagrament de la confirmació com a gràcia plena de l'Esperit Sant que es renova en el batejat, moment intens de compromís per al present i el futur de cada jove, i culminació de la seva iniciació a la fe. Invità tots els fidels a viure el proper Any de la Fe amb convenciment i ganes de refermar la pròpia fe catòlica, així com a donar un millor testimoni valent de les conviccions perquè el món trobi qui li parli de Jesús i l'inviti a la conversió envers Déu.

Inauguració de les obres de restauració de Santa Maria d'Arties

Divendres dia 28 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell va beneir i inaugurar les obres de restauració de l'església parroquial de Santa Maria d'Arties (Vall d'Aran). L'acompanyaven Mn. Josep M. Mauri Vicari general, l'Arxiprest de la Vall, Mn. Pere Balagué, i el Secretari del bisbat Mn. David Codina, així com Mn. Jusèp Amiell. Hi van assistir el Magnf. Sr. Síndic d'Aran Carlos Barrera, l'Il·lm. Sr. Alcalde de Naut Aran Sr. César Ruiz-Canela i l'Il·lm. Sr. Director general de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya Sr. Pluma, l'Excm. Sr. Francesc Boya, senador, i altres Consellers i autoritats, el Delegat de "La Caixa" que hi ha col·laborat amb el programa «Romànic obert», Sr. Jordi Nisarre, així com un bon grup de fidels de la Vall d'Aran.

El 1990, múltiples patologies estructurals amenaçaven greument l'estabilitat de l'església de Santa Maria d'Arties. Des de 1993, quan s'encomanà el projecte de consolidació fins avui, s'hi han portat a terme nombroses actuacions que a més de garantir l'estabilitat del monument, han permès la recuperació de la capçalera romànica, el descobriment d'unes esplèndides i sorprenents pintures renaixentistes així com posar de manifest el recinte del castell de la vila.

Abans de la inauguració i a la seu del Conselh Generau d'Aran, va tenir lloc un breu acte d'agraïment a la Fundació Endesa per la seva ajuda en la renovació i posada al dia de la il·luminació exterior de 15 esglésies de la Vall d'Aran, presidit pel Magnf. Sr. Síndic i que va comptar amb la presència de l'Arquebisbe Vives i de la Sra. Paloma de Miguel en representació de la Fundació i el Sr. Josep M. Rovira, per part d'Endesa. Posteriorment van poder visitar diverses de les esglésies que han restaurat la seva il·luminació, com Vielha, Escunhau, Aubert i Arties.

Els parlaments de les autoritats i posteriorment la celebració de l'Eucaristia es van fer a Santa Maria d'Arties, dins la qual l'Arquebisbe va demanar saber contemplar la realitats amb ulls admirats, per copsar-hi la presència de Déu, i estimar i valorar les obres del patrimoni artístic i religiós que l'Església posa al servei de la fe, i de la recerca de la bellesa.

A la tarda i dins el marc de les Jornades Europees de Patrimoni, va tenir lloc a l'església de Santa Maria d'Arties un acte de difusió cultural i explicació de les actuacions realitzades a Arties, per part dels tècnics que han col·laborat en la restauració, i que sota el lema «Santa Maria d'Arties: dera roeina ar esplendor (1993-2012)» donava a conèixer, les actuacions fetes i les que calia anar fent per al bon manteniment d'aquest monument tan important de la Vall d'Aran. Al final de l'acte tingué lloc una audició en directe del «Cant de la Sibill-la», ja que algunes estrofes d'aquest cant que anuncia la vinguda del Rei de l'univers a jutjar vius i morts, apareixen al Judici Final pintat a la volta de l'església de Santa Maria d'Arties.

Celebració a Gósol del 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal de Mn. Ramon Anglerill

La parròquia de Sta. Maria de Gósol va retre homenatge al seu Rector, Mn. Ramon Anglerill, amb motiu de les seves noces d'or sacerdotals el passat 29 de setembre.

L'Eucaristia —acte central de la celebració— fou presidida per Mn. Ramon Anglerill i concelebrada per Mn. Josep M. Mauri, Vicari General d'Urgell i per Mn. Josep M. Ballarín i Mn. Ramon Calafell, preveres de Solsona. Hi participaren l'alcalde de Gósol, Lluís Campmajó i l'alcaldesa de Josa i Tuixent, Carme Valls, i també una gran quantitat de fidels provinents de Gósol i d'altres pobles on Mn. Ramon ha servit pastoralment al llarg de la vida. Les Corals de Gósol i Saldes, dirigides per Marta Güell, van solemnitzar la missa.

A l'inici de la celebració eucarística Mn. Mauri va llegir una carta del Sr. Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, adreçada a Mn. Anglerill on el felicitava per les seves noces d'or sacerdotals i pel seu generós ministeri sacerdotal al llarg de tants anys. Mn. Ramon Anglerill, a l'homilia, féu un recorregut pel seu ministeri sacerdotal, tot agraïnt a Déu la gràcia del ministeri i agraïnt l'ajuda i col·laboració que sempre ha trobat en els fidels. Mn. Josep M. Ballarín, prevere de Solsona resident a Gósol, i gran amic de Mn. Anglerill, va regalar-li la seva casulla amb la qual va celebrar la seva primera missa, teixida amb seda de Lió, que Mn. Ramon oferí a la parròquia de Santa Maria de Gósol.

Després de la celebració eucarística hi hagué un sopar de germanor de tot el poble, en el transcurs del qual es projectà un vídeo sobre la trajectòria humana i pastoral de Mn. Anglerill. En el decurs del sopar Mn. Josep M. Ballarín presentà un llibre il·lustrat per ell mateix en honor de Mn. Ramon: *Ramon, 50 anys de capella*. L'acte es clougué amb la interpretació de fragments de la *Flauta màgica* de W.A. Mozart, a càrrec dels germans Sergi i Laia Vidal.

Celebració de l'Any de la Fe: Què és la Fe?

Molts afirmen que creure és per a ells massa poc, que tindrien necessitat de conèixer. Però la paraula «creure» té dos significats profundament diferents. Quan un paracaigudista demana a l'empleat de l'aeroport: «El meu paracaigudes ha estat confeccionat bé?» i aquell respon descuradament: «Oh, crec que sí», això no basta, perquè el paracaigudista voldria conèixer de debò la resposta a aquesta pregunta. Ara bé, si ell ha demanat a un amic que li confeccioni el paracaigudes, la resposta a la mateixa pregunta serà: «I tant, l'he fet jo personalment! pots fiar-te de mi». A la qual cosa el paracaigudista dirà: «Molt bé, et crec». Aquest creure és molt més que un simple saber; indica certesa: aquesta és la fe que va fer sortir Abraham cap a la terra promesa, aquesta és la fe que va fer perseverar els màrtirs fins a la mort, aquesta és la fe que sosté els cristians encara avui perseguits, una fe que embolcalla l'home en la seva integritat.

Youcat, pàgs. 24-25

«No creuria si no reconegués que creure és raonable.»

Tomàs d'Aquino